

Ігор Піддубний

Особливості функціонування політичної системи Румунії напередодні Другої світової війни (1938-1939 рр.)

*Піддубний Ігор Андрійович, кандидат історичних наук, доцент
Доцент Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича, м. Чернівці, Україна*

Анотація. В статті розкриваються зміни, які відбулися в політичній системі Румунії в умовах її трансформації в авторитарну. Розглядається поетапність здійснення реформ у країні, спрямованих на зміцнення єдиновладдя короля. Відзначено спроби представників національних меншин зайняти відповідне місце у нових політичних умовах.

Ключові слова: Румунія, авторитарний режим, політична реформа, національні меншини

Історія королівства Румунії у міжвоєнний період позначена рядом конфліктів, які забезпечили країні зміни у політичній системі. Власне у лютому 1938 р. король Кароль II започаткував зміни в режимі, прийшовши до влади як самостійний правитель з відповідальністю за країну. У її історії період з 10 лютого 1938 по 6 вересня 1940 р. отримав назву королівської диктатури, але при цьому основні зміни у політичній системі були проведені у 1938-1939 рр.

Питання розвитку авторитарного режиму в Румунії піднімалося в ряді робіт румунських та закордонних істориків. Доволі докладною виступає робота А. Саву, в якій розкрито основні моменти розвитку режиму [13]. Інші можливості мають академічні праці, в т.ч. видані останніми роками, адже сучасні румунські історики вважають встановлення королівської диктатури причиною завершення існування "Великої Румунії" [5, 11]. М. Селеджан вважає авторитарний режим Кароля II відмінним від італійського чи німецького, стверджуючи, що при ньому зберігалися ряд колишніх громадянських прав та свобод [5, с. 578, 583]. Утворення та діяльність єдиної загальнодержавної партії авторитарного режиму розглянута Р.Ф. Бружею [9].

Радянська історіографія даного періоду представляє і академічними роботами, які схожі за своїм змістом, і роботами спеціалізованими [4, 6]. Праця А. Язькової дозволяє ознайомитися з поглядом автора на економічне і політичне життя Румунії напередодні Другої світової війни, тоді як монографія М. Єрещенко подає передумови встановлення диктатури, процес її становлення і розгортання антифашистської діяльності КПП [3, 7].

Метою даної статті є визначення ключових реформ, проведених у Румунії напередодні II Світової війни і спрямованих на встановлення одноосібної влади короля, що фактично завершило процес формування авторитарних режимів у Європі.

В румунських політичних реаліях другої половини 30-х років збільшення числа політичних партій вело до втрати контролю за виборцями і це продемонстрували парламентські вибори 1937 р., коли навіть правляча Націонал-ліберальна партія отримала 35,92% голосів виборців при необхідних 40%. Нетривале правління уряду Націонал-християнської партії, визначеної королем для створення уряду створило умови певного політичного та економічного хаосу, незважаючи на те, що саме цей уряд мав правити на засадах націоналізму. Ускладнилася ситуація в країні і позиції уряду щодо єврейського населення. Разом з тим, саме уряд О. Гоги визначив напрямки подальших змін у країні, які полягали у румунізації міст, проведенні адміністративної реформи, скасуванні різниці між цінами на промислові та сільськогосподарські товари.

З новим урядом намагалися підтримувати дружні відносини представники національних меншин Румунії, тоді як сам уряд не відмовлявся від співпраці з лояльними національними меншинами [13, с. 115; 14, 1938, 14, 18, 19, 20, 27 січ.]. Визначене ставлення уряду змусило навіть представників національних меншин переходити на позиції близькі до румунського націоналізму [14, 1938, 30 січ., 2, 6, 8 лют.]. Одночасно з цим уряд О. Гоги визнавав необхідним збереження парламенту у країні і готувався до виборів.

Однак вже січень 1938 р. продемонстрував загострення кризи у країні, що було використано королем [13, с. 135; 14, 1938, 22, 25, 30 січ.]. Зміни в країні були представлені ним на зустрічі з лідерами політичних партій та колишніми главами урядів 10 лютого 1938 р. і вже у ніч на 11 лютого сформували уряд на чолі з патріархом Румунії Міроном (Крістя). З провідних політичних діячів до його складу увійшли А. Вейтояну, А. Авереску, А. Вайда-Воевод, Н. Йорга, Г. Тереску, Г. Міронеску. На першому ж засіданні король познайомив присутніх із "Прокламацією до всіх румунів", у якій вказував на те, що цей уряд спрямує зусилля на деполітизацію адміністративного та господарського життя країни [11, с. 391].

Тієї ж ночі було прийнято й рішення про запровадження стану облоги в усій країні, а відповідальність за порядок у країні поклали на військових. Уведення стану облоги дозволяло військовим проводити обшуки в разі потреби, організувати систему цензури всіх публікацій, проводити розпуск будь-яких зібрань. Для підкріплення цього рішення префектами повітів призначили командирів військових частин, які знаходилися в резиденційних містах [11, с. 391-392; 1, с. 375; 14, 1938, 13, 15, 16, 17, 18 лют.].

Фактичний державний переворот, проведений королем за пасивної підтримки лідерів політичних партій, започаткував "рік реформ", адже в 1938 р. реформування в Румунії було майже неперервним. Першою реформою, що узаконювала дії Кароля II, стала "конституційна". Уже 20 лютого 1938 р. Рада міністрів схвалила проект нової конституції та прийняла рішення про проведення всенародного її обговорення. Плебісцит відбувся 24 лютого 1938 р., і його учасники майже стовідсотково (99,87% – "за", "проти" – 0,13%) схвалили нову конституцію країни [11, с. 392]. Урочисте проголошення Конституції Кароля II відбулося в королівському палаці 27 лютого 1938 р. Сучасні автори звертають увагу на те, що конституцією проголошувалося право монарха правити країною, але в самій Конституції з цього приводу були протиріччя, закладені наявністю статей, ідентичних статтям конституції 28 березня 1923 р. Новим елементом вважалася ст. 30,

яка проголошувала короля главою держави та ст. 65, що підтверджувала політичну відповідальність міністрів виключно перед королем, але мали відповідати на запити депутатів та сенаторів [12, 1938, 27 лют.]. Тобто положення нової конституції засвідчували компроміс між політичною практикою та законодавчими її засадами, підтверджуючи право активної монархії та встановлення монархічного авторитарного режиму [11, с. 393]. Промульгація нової конституції дозволила продовжити систему змін у країні. Саме вона стала основою для розробки нових виборчого та адміністративного законів. На її основі приймали рішення про спорудження доріг, використання в національних інтересах преси та радіо. Політичні противники режиму також знаходилися під дією положень конституції, адже особи, звинувачені в комуністичній пропаганді, та ті, стан громадянства яких перевірявся, залежали від рішення судової влади [14, 1938, 3, 4, 6, 11, 12 бер.].

Окремі положення конституції було застосовано проти легіонерів при виробленні нового виборчого закону. У ньому, зокрема, встановлювався новий віковий ценз при виборах до палати депутатів – 30 замість 21 року. Священникам забороняли вести політичну пропаганду, що спрямовувалося проти членів партії “Все для країни”. Нововведенням конституції було надання виборчого права жінкам. Смертна кара вводилася в дію в умовах війни, але за замах на суверена, голову уряду іноземної держави, членів королівської родини вона могла приводитися в дію і в мирний час. Стабільність режиму мав забезпечити й більший термін діяльності депутатів (6 років замість 4), а також збільшення до половини складу кількості сенаторів, призначених по праву. Змінювалася й структура Палати депутатів, до якої обирали за трьома куріями: сільське господарство та ремесла; промисловість та комерція; інтелектуальні заняття.

Прийнятий 9 травня 1939 р. виборчий закон завершить реформування виборчої системи. Зокрема, ним встановлювалося право жінок лише обирати, але не бути обраними. Кількість депутатів складала лише 258 осіб. Було обрано 88 сенаторів, а інші 88 сенаторів призначалися королем або ставали сенаторами “по праву”. Як результат – виборча реформа скоротила кількість виборців із 4,6 млн. до 2 млн. осіб. Після обрання парламентарії склали присягу на вірність королю [12, 1939, 9 трав.].

Наступний крок у перетвореннях припав на кінець березня, коли патріарх Мірон подав прохання короля про демісію уряду (30 березня), зауваживши, що уряд виконав завдання у створенні основи нового уряду. Патріарху ж король доручив сформулювати новий уряд, у якому пост міністра внутрішніх справ зайняв А. Келінеску, міністра юстиції – В. Яманді, фінансів – М. Канчіков. Водночас 30 березня 1938 р. з осіб, визначених королем, було створено Коронну раду. Королівські радні мали ранг міністрів і на офіційних приййомах займали місце за президентом Радь міністрів. До складу ради увійшли державні міністри з першого уряду патріарха Мірона, а також маршал К. Презан та генерал Е. Баліф [12, 1938, 31 бер.; 11, с. 395].

Загалом зміна урядів у період королівської диктатури була явищем періодичним. Так, головою ради міністрів у двох урядах (10 лют. – 30 бер. 1938, 30 бер.

1938 – 1 лют. 1939) був патріарх Мірон. Сформований при патріарху 1 лютого 1939 р. уряд очолювався ним до 6 березня 1939 р. Після смерті патріарха головою уряду став А. Келінеску (6 бер. – 21 вер. 1939). Вбивство А. Келінеску гардистами відкрило пост глави уряду генералу Г. Арджешану. Слідом на короткий термін (28 вер. – 23 лист. 1939) було утворено уряд під головуванням К. Арджетоюну і з 24 листопада 1939 до 4 липня 1940 р. два уряди Румунії очолював Г. Тетереску. З 4 липня 1940 р., головою ради міністрів був І. Джігурту, який передав владу генералу І. Антонеску 4 вересня 1940 р. [10, с. 113-116].

Серед провідників урядів в період диктатури виділяється саме А. Келінеску, якого й сучасні румунські історики називають опорою режиму вже від 10 лютого 1938 р. Він добре знав про любов Кароля до великих маніфестацій із виявом вірності королю. Одна з таких маніфестацій була влаштована з нагоди проголошення 1 травня “Днем праці”. А. Келінеску вже в березні 1939 р., у зв’язку з подіями у Чехо-Словаччині, декларував, що уряд захищатиме кордони країни. За прем’єрства А. Келінеску було проведено парламентські вибори, в результаті яких у парламенті опинилася третина старих парламентаріїв [11, с. 399-400]. У 1939 р. було вжито також ряд інших заходів, пов’язаних з демонстрацією “народного ентузіазму”, зокрема це стосувалося вшанування пам’яті Кароля I та Фердинанда I, проведення “місяця Бухареста”, “місяця книг” і т.п. Свою роль у процесі “організації мас” стало відігравати й створене 3 жовтня 1939 р. міністерство національної пропаганди [11, с. 401]. Щоправда, 21 вересня 1939 р. А. Келінеску став жертвою замаху гардистів, що означало серйозну втрату для всього режиму. Як результат – уряд генерала Г. Арджешану жив відповідних заходів проти легіонерів та створив умови для утворення уряду К. Арджетоюну. Наступний уряд Г. Тетереску мав призначення в умовах погіршення міжнародної ситуації проводити політику “національного примирення” [11, с. 403-406].

14 серпня 1938 р. врешті було проведено адміністративну реформу, про яку оголосили ще навесні 1938 р. У цьому разі “перемогли” цивільні, адже в перших планах короля був поділ країни на 7 областей за кількістю армійських корпусів. Нарешті восени відбулося представлення королівських резидентів у Бухаресті. Країна була розділена на 10 цинутів: Олт, Арджеш, Мерій, Дунеря, Ністру, Прут, Сучава, Алба Юлія, Крішурілор, Тіміш, призначення яких полягало у ліквідації колишніх історичних провінцій [11, с. 396].

Панування серед населення країни різних політичних позицій змусило уряд уживати заходів для остаточного усунення проявів неконтрольованої політичної діяльності та забезпечення постійної підтримки королівського уряду. Вирішення цієї проблеми стало поетапним, і після ліквідації політичних партій уряд пішов на зміну характеру професійних спілок. Декретом-законом від 12 жовтня 1938 р. профспілки були заборонені, а на їхньому місці з’явилися корпорації робітників, приватних службовців та ремісників, діяльність яких здійснювалася за національним планом [7, с. 255-256; 11, с. 396].

Прагнення уникнути партійного різноманіття в політичному житті країни стало основою прийняття рі-

шення про ліквідацію всіх політичних партій у країні (декрет від 31 березня 1938 р.). Король перебирав на державу контроль за створенням політичних організацій. Близьким до згаданого вище розпорядження був і закон про захист державного ладу від 14 квітня 1938 р., яким забороняли вести пропаганду на користь зміни державного ладу. Таким чином розпускалися всі політичні, економічні організації та товариства, які протидіяли уряду. Одночасно ліквідували їхні пресові органи. Досить жорсткий контроль встановлювався і за лояльною пресою. Зокрема, дозвіл на відкриття видань отримували виключно громадяни Румунії. Деяко пізніше дії влади, спрямовані проти опозиціонерів, вилилися в прийнятий у червні 1938 р. декрет щодо позбавлення громадянських та майнових прав осіб, які воли за кордоном пропагандистську діяльність із метою зміни державного ладу [12, 1938, 31 бер., 14 квіт.; 14, 1938, 3, 5, 19 квіт.].

Наступним кроком короля стала організація єдиної партії в державі. Рішення з цього питання було оформлено декретом від 15 грудня 1938 р., яким заснували Фронт національного відродження (ФНВ). У декреті про заснування ФНВ зазначалося, що ця організація повинна стати “єдиним організмом, з якого постануть парламентські, адміністративні та професійні заклади, на які буде міцно опиратися в майбутньому життя нашої держави”. ФНВ отримував право висувати кандидатів до законодавчих та адміністративних установ. Очоловав нову партію сам король і керував нею за допомогою Директорату (24 особи) та Вищої національної ради ФНВ (150 членів). Згідно з “Регуляміном” партії представники національних меншин мали можливість “виконувати признані їм законами права в окремих секціях” [14, 1939, 11 січ.]. Серед керівників партії були помітні політичні лідери ряду вже ліквідованих партій А. Келінеску, Г. Тетереску, А. Вайда та ін. Включили до керівництва ФНВ також колишніх лідерів соціал-демократії Румунії Г. Грігоровіча, І. Флуераша, Е. Германа [7, с. 256-257]. 1 лютого 1939 р. під головуванням віце-президента Ради міністрів А. Келінеску було створено перший уряд ФНВ, до складу якого увійшли також директор Національного банку М. Константінеску, І. Бужою, Г. Гафенку. Цьому уряду належало не лише підтримувати добросусідські стосунки з III Райхом, але й установити найповніше порозуміння з Угорщиною, країною, з боку якої існувала потенційна загроза територіальній цілісності Румунії [7, с. 259].

Разом зі створенням єдиної партії було вжито заходів для розширення складу молодіжної організації “Стража Церій”, верховним главою якої вважався король. Декрет-закон від 15 грудня 1938 р. зобов’язував хлопців у віці 7-18 та дівчат у віці 7-21 вступати до складу організації. Формування системи молодіжних організацій було завершено створенням 19 жовтня 1939 р. Національного студентського фронту. Його основним завданням стало плекання в студентів почуття вірності королю та батьківщині, почуття національної солідарності. Як і “Стража Церій”, Фронт мав воєнізовану структуру, складався з Верховного командування та організаційних підрозділів (дивізія, когорта, центурія, секція). Поділ на центурії здебільшого здійснювався відповідно до кількості факультетів університету, а сам університет міг виступати в ролі ди-

візії та когорти [11, с. 396; 8, с. 25-26].

Створення нової політичної партії супроводжувалося низкою відповідних публікацій у пресі, у тому числі й газетах, що видавалися представниками національних меншин Румунії. Ріст організації починався зі столиці, і чимало представників інтелігенції та військових вливалися до рядів нової партії. Серед відомих імен було названо керівника “Стража Церій” Т. Сідоровіча, директора газети “Універсул” С. Попеску, колишнього міністра І. Лугошану⁴². Представники студентських товариств, вступаючи до ФНВ, заявляли, що його створення “є першим кроком до здійснення християнськомонархічно-протидемократичної і національно-тоталітарної ідеї” [14, 1939, 1 січ.]. Звіти про вступ у члени ФНВ в повітах демонстрували високий інтерес до партії, зокрема в січні 1939 р. у повіті Тігіна вступили 85851 осіб, повіті Четатя Алба – 24769, повіті Клуж – 30400, повіті Хотин – 34503 і т.п. Відомі корпоративний вступ до ФНВ, що було здійснено членами торгової організації “Сфатул Негустореск” та кавалерами ордена “Мігай Вігязу”, а також урядовцями Чернівецької залізничної інспекції, працівниками чернівецького аеродрому, членами “Синдикату сіячів буряків”. Як правило, усі, хто просив про вступ до партії, клялися у вірності Каролю II [14, 1939, 3, 5, 6, 15 січ.]. Об’єднання у складі ФНВ вважалося необхідним у той час, “коли національною однодумністю й однотайністю найліпше борониться ненарушності державних границь від зазіхань неприхильних країв” [14, 1939, 4 січ.]. Стежили і за ходом поповнення новими членами партії. Зокрема, за офіційними повідомленнями станом на 2 січня 1939 р. лише в Сучавській області членами ФНВ стали 135 545 осіб, з них у Чернівцях – 1 161 [14, 1939, 10 січ.]. Всього ж у Румунії на середину січня 1939 р. членами ФНВ стали понад 3,5 млн. осіб [3, с. 75].

Питання про включення до членів ФНВ представників національних меншин Румунії вирішувалося представниками міністерств внутрішніх справ, закордонних справ, генерального комісара в справах меншин на нараді 5 січня 1939 р. [14, 1939, 10 січ.]. Але на той час переговори про вступ до партії представників угорської та німецької меншин уже велися. Попередня підготовка дозволила Генеральному комісару в справах меншин С. Драгоміру провести 7 січня 1939 р. переговори у Клужі з провідниками угорців єпископом І. Вашаргелієм, єпископом Мартемом Ароном, Н. Банфі та С. Павлом [14, 1939, 17, 20 січ.]. Успішно проведені переговори призвели до підписання міністром внутрішніх справ А. Келінеску договору про корпоративне включення угорської меншини до складу ФНВ із наданням посад у Національній раді та Директорії ФНВ. Крім того, угорці отримали право створити власну організацію, яка б захищала культурні, економічні та соціальні інтереси угорців [14, 1939, 24 січ.].

Напередодні Різдва 1938 р. також і представники німецьких організацій проводили наради з представниками уряду. Зокрема, з генеральним комісаром у справах меншин С. Драгоміром вів переговори Г. Гедріх. Відома бесіда Г. Гедріха і з тодішнім міністром внутрішніх справ А. Келінеску. Останній заявив про те, що на членів національних груп не будуть чинити тиск із приводу вступу до ФНВ. Проте тоді виникала інша проблема, бо вибори до нового парламенту мали

відбуватися на основі членства у ФНВ. Газета "Час" від 17 січня повідомляла про переговори, які вів із німцями А. Келінеску і на підставі яких виробили умови про створення відповідної секції у ФНВ [14, 1939, 4, 17 січ.]. Записувалися до німецької секції ФНВ також і німці Буковини. Зокрема, у краї в січні 1939 р. понад 3 тис. німців стали членами нової партії [14, 1939, 19 січ.].

Була змушена не відставати від інших і польська громада країни. Про свій вступ до ФНВ у січні 1939 р. оголосила Польська національна рада, провідники якої постановили записатися до партії та закликали поляків Румунії "піддержувати нову ідеологію румунської держави і приставати до "Фронту Національного Відродження"" [14, 1939, 13 січ.]. Загалом урядом уживалися всі заходи для запевнення світу у вдалому виборі національної політики та об'єднанні всіх громадян Румунії в єдиній політичній організації. Щоправда, слід визнати, що активність підпільних політичних сил, зокрема й легіонерів, після створення ФНВ залишалася досить високою, про що свідчили випадки арештів, пов'язаних із викриттям антидержавної діяльності [14, 1939, 17, 29, 31 січ.].

На тлі таких нововведень країна підійшла до нових парламентських виборів, які відбулися на підставі

декрето-закону від 9 травня 1939 р. під контролем Міністерства внутрішніх справ 1 та 2 червня 1939 р. [15, арк. 57, 75, 61, 68-70, 81; 13, с. 194-195]. Сам парламент розпочав роботу 7 червня 1939 р. як парламент Фронту національного відродження [11, с. 401]. На той час лише українська громада не мала прав, які мали німці та угорці, хоча неодноразово її представники висловлювали відданість династії та лояльність діям уряду. Переговори про угоду щодо участі у ФНВ вели з жовтня 1939 р., але лише у квітні 1940 р., одночасно з болгарами та росіянами, українці уклали бажану угоду, отримавши обіцянку задоволення мінімальних вимог у галузі освіти [14, 1939, 14 жовт.; 1940, 26, 30 квіт., 15 квіт.].

Встановлення авторитарного режиму в Румунії було відповіддю на загострення політичної ситуації у світі, яка тягла за собою можливі територіальні зміни та змушувала робити більш жорсткою форму правління у країні. Водночас встановлення одноосібної форми правління було наслідком власних амбіцій короля, через що органи законодавчої та виконавчої влади перетворювалися у дорадчу силу на службі в суверена. Хоча співпраця вимагалася від всіх громадян Румунії, основна ставка робилася на етнічних румунів.

ЛІТЕРАТУРА (REFERENCES TRANSLATED AND TRANSLITERATED)

1. Васильченко А. Между дуче и Гитлером. – М.: Эксмо, Яуза, 2004.
Vasilchenko A. Mejdu Duche i Hitlerom [Between Duche and Hitler]. - M.: Ecsmo, Yauza, 2004.
2. Документы внешней политики СССР: В 21 т. – Т.21. – М.: Политиздат, 1977.
Dokumenty vneshnei politiki SSSR [Documents on Foreign Policy of USSR]: V 21 t. – T. 21. – M.: Politizdat, 1977.
3. Ерещенко М.Д. Королевская диктатура в Румынии. 1938-1940 гг. – М.: Наука, 1979. – 171 с.
Ereshchenko M.D. Korolevskaya diktatura v Rumynii [Royal Dictatorship in Romania]. 1938-1940 gg. – M.: Nauka, 1979.
4. История Румынии: в 2 т. /Ред.кол. Лебедев Н.И., Язькова А.А., Карпещенко Е.Д. и др. – Т.2: 1918-1970. – М.:Наука, 1971.
Istoria Rumynii [History of Romania]: V 2 T. /Red.coll. Lebedev N.I. i dr. – T.2: 1918-1970. – M.:Nauka, 1971.
5. История Румынии /И. Болован, И.-А. Поп и др. /Пер. с рум. – М.:Весь мир, 2005.
Istoria Rumynii [History of Romania] /I. Bolovan, I.-A. Pop i dr. /Perev.s rum. - M.:Vesi mir, 2005.
6. Очерки политической истории Румынии: 1859 - 1944. /Под ред. А.Л. Минца, Н.И. Лебедева, Й.З. Левита, С.А. Мадиевского, А.И. Мошану. - Кишинев: Штиинца, 1985.
Ocherki politicheskoj istorii Rumynii [Essays on political history of Romania]: 1859 - 1944. /Pod red. A.L. Mints, N.I. Lebedev,

I.Z. Levit. – Kishinev: Shiiintsa, 1985.

7. Язькова А.А. Румыния накануне Второй мировой войны. 1934-1939 гг. – М.:изд-во АН СССР, 1963.
Yazikova A.A. Rumynia nakanune Vtoroi mirovoi vojny [Romania on the eve of the Second World War]: 1934-1939 gg. –M.: izd. AN SSSR, 1963.
8. Anuarul Universității Regele Carol al II-lea din Cernăuți pe anul de studii 1938-1939- Editat de profesorului Ion I. Nistor, rectorul Universității. – Cernăuți: Glasul Bucovinei, 1939.
9. Bruja R.F. Carol al II-lea și partidul unic: Frontul Renașterii Naționale.- Iași: Junimea, 2006.
10. Enciclopedia de istorie a României /Alexandrescu I., Bulei I., Mamina I., Scurtu I. – București: MERONIA, 2000.
11. Istoria Românilor /Coordonator Scurtu I.- Vol. 8: România întregită (1918-1940). – București: Editura enciclopedică, 2003.
12. Monitorul Oficial.
13. Savu A.G. Dictratura regală: 1938-1940. – București: Editura politică, 1970.
14. Час.(Cotidianul independent). – 1938 - 1939.
Chas. (Cotidianul independent). [Times. Independent Papers.] – 1938 - 1939.
15. Державний архів Чернівецької області. – Ф. 15.Префектура Чернівецького повіту. – Оп. 1. – Спр.22356.
State Archive of Chernivtsy Region. – F. 15. Prefecture of Chernivtsy county. - Op. 1. – Spr.22356.

Piddubnii I. Features of functioning of the political system in Romania before World War II (1938-1939)

Abstract. The article describes the changes that have occurred in the political system of Romania in terms of its transformation into an authoritarian. This phased implementation of reforms in the country, aimed at strengthening the autocratic king. Marked by attempts of national minorities to take the appropriate place in the new political environment.

Keywords: Romania, the authoritarian regime, political reform, national minorities

Пиддубный II. Особенности функционирования политической системы Румынии накануне Второй мировой войны (1938-1939 гг.)

Аннотация. В статье раскрываются изменения, которые произошли в политической системе Румынии в условиях ее трансформации в авторитарную. Рассматриваются этапы проведения реформ в стране, направленных на укрепление единовластия короля. Отмечены попытки представителей национальных меньшинств занять соответствующее место в новых политических условиях.

Ключевые слова: Румыния, авторитарный режим, политическая реформа, национальные меньшинства